

Հոռու հաստատում է տեսիլքը — Թիվ տասնմեկ

Մարգարեության եռակի կիրառության ըմբռնումը. 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը և Լատդիկեական ադվենտիզմի համար վերջնական փորձության գործընթացը

Jeff Pippenger
2024-08-30

Ճիշտ ինչպես 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը հաստատեց Միլլերի կողմից ընդունված կանոնները, այնպես էլ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո տեսանելի դարձավ նրանց համար, ովքեր պատրաստ էին տեսնելու, որ Future for America-ի կողմից ընդունված մարգարեական սկզբունքները վերջին անձրևի ճշմարիտ աստվածաշնչյան մեթոդաբանությունն էին, ինչպես ներկայացված է Եսայի մարգարեի քսանութերորդ գլխում: Սրբազան պատմության մեջ ներկայացված՝ բարեփոխման գիծ առ բարեփոխման գիծ սկզբունքի կիրառությունը հաստատեց, որ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի կրկնությունն էր:

Տեսնվեց, որ ինչպես Հայտնության տասի գորավոր հրեշտակը իջավ 1840 թվականին, այնպես էլ Նա նախապատկերեց Իր իջնելը 2001 թվականին: Երկու հրեշտակներն էլ իջան այն ժամանակ, երբ իսլամի վերաբերյալ մի մարգարեություն կատարվեց: Այնուհետև շարժումը աճեց, երբ տղամարդիկ և կանայք արձագանքեցին մեթոդաբանության արդյունավետությանը: Լատդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի ղեկավարությունը վերջին ժամանակի պահին՝ 1989 թվականին, շրջանցվեց, և այժմ այդ եկեղեցին մտավ իր վերջնական փորձության ընթացքի մեջ, քանի որ Տերը սկսեց երրորդ հրեշտակի շարժումն ընտրել որպես Իր վերջին օրերի խոսնակներ:

Վերջին օրերի համար տրված կանոնների գլխավոր կանոններից մեկը մարգարեության եռակի կիրառությունն էր: Հատկապես այդ ժամանակ երեք վայերի եռակի կիրառությունը, որ այնքան հստակորեն հաստատում էր 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի իրադարձությունը, առանձնակի նշանակություն ուներ: Երբ այդ ճշմարտությունը ազնվորեն քննվեց, նրանք, ովքեր այն ժամանակ ճշմարտությունը որոնող սրտերով առաջնորդվում էին դեպի Երեմիայի «հին շավիղները», ճանաչեցին մարգարեական կատարման իրականությունը, ինչպես նաև երրորդ հրեշտակի շարժման կողմից ընդունված մարգարեական մեկնաբանության կանոնների վավերականությունը:

Տեսնվեց, որ Հայտնության իններորդ գլխի առաջին վայի պատմության վերաբերյալ ճիշտ պիոներական ըմբռնումը ներկայացնում էր իսլամը: Տեսնվեց, որ կեղծ մարգարե Մուհամմադը այդ պատմության թագավորն էր: Այդ պատմության մեջ իսլամը պիտի հարձակվեր Հռոմեական կայսրության վրա, և նրանց պատերազմի եղանակը հստակորեն բնութագրվում էր որպես հանկարծակի և անսպասելի հարվածելը: Այդ առումով հասկացվում էր, որ հենց իսլամի պատերազմի նույն եղանակն էր, որ ապահովել էր «assassin» բառի ստուգաբանական արմատները: Այդ պատմության մեջ

իսլամը պիտի վնասեր Հռոմի գորքերին, և այդ ժամանակաշրջանն ավարտվում էր հարյուր հիսուն տարվա ժամանակային մարգարեության սահմանագծի ներքո: Երբ այդ ժամանակային մարգարեությունն ավարտվեց 1449 թվականի հուլիսի 27-ին, սկսվեց երկրորդ վայի ժամանակային մարգարեությունն ու պատմությունը:

Այն սկիզբ դրեց երեք հարյուր իննսունմեկ տարվա և տասնհինգ օրվա մի այլ ժամանակային մարգարեության, որն ավարտվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Այդ պատմության մեջ Իսլամի մարգարեական գործը ներկայացնող իշխանը Օթմանն էր, որը առաջին վայի պատմության մեջ նախապատկերվել էր Մուհամմեդով: Իններորդ գլուխն ասում է, որ երկրորդ վայի պատմության մեջ Իսլամը պիտի կոտորեր Հռոմի գորքերը: Նրանք շարունակելու էին գործադրել պատերազմի այն եղանակը՝ հարձակվելով հանկարծակի և անսպասելիորեն, սակայն այդ պատմության ընթացքում առաջին անգամ հայտնագործվեց և կիրառվեց վառողը, ուստի երկրորդ վայը ներկայացնում էր պատերազմի մի եղանակ, որը խորհրդանշվում էր մարդասպանի հանկարծակի հարձակմամբ, և որի մեջ ներառված էին նաև պայթուցիկ նյութեր:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին իսլամի երրորդ վայը հանկարծ պայթուցիկներով հարվածեց Հռոմի հոգևոր գորքերին: Այդ իրադարձությունը նշանավորեց մարգարեական ճշմարտության մի քանի գծերի սկիզբը, սակայն այն հստակորեն հաստատված էր առաջին և երկրորդ վայի երկու նախորդ վկաների վրա: Այդ իրադարձությունը հստակ ցույց տվեց, որ ինչպես 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի միլլերական պատմության գորացումը, երբ կատարվեց իսլամի՝ երկրորդ վայի մարգարեությունը, և Հայտնություն տասի հրեշտակը իջավ, այնպես էլ, երբ հասավ իսլամի՝ երրորդ վայի մարգարեությունը, դա նշանավորեց Հայտնություն տասնութի հրեշտակի իջնելը այդ օրը:

«Հիմա շրջանառվում է այն խոսքը, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը պիտի սրբվի մակընթացային ալիքով: Մա ես երբեք չեմ ասել: Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ բարձրացող մեծ շենքերին՝ հարկ հարկի վրա, . «Ի՛նչ սարսափելի տեսարաններ պիտի կատարվեն, երբ Տերը վեր կենա ահավոր կերպով շարժելու երկիրը: Այն ժամանակ պիտի կատարվեն Հայտնություն 18.1–3-ի խոսքերը»: Հայտնության տասնութերորդ գլխի ամբողջությունը նախագուշացում է այն բանի մասին, ինչ պիտի գա երկրի վրա: Բայց ես առանձնապես լույս չունեմ այն բանի վերաբերյալ, թե ինչ է գալու Նյու Յորքի վրա, այլ միայն գիտեմ, որ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը պիտի տապալվեն Աստծու գործության շրջելու և շուտ տալու ազդեցությամբ: Ինձ տրված լույսից ես գիտեմ, որ կործանում կա աշխարհում: Տիրոջից մեկ խոսք, Նրա հզոր գործության մեկ հպում, և այս հսկայական կառույցները պիտի ընկնեն: Պիտի կատարվեն այնպիսի տեսարաններ, որոնց սարսափելիությունը մենք չենք կարող պատկերացնել»: Review and Herald, July 5, 1906.

«Future for America»-ի շարժումն այնուհետև, նրանց կողմից, ովքեր կամենում էին տեսնել, ընկալվեց որպես Միլլերական շարժման զուգահեռը: Երրորդ վայի իսլամը այդ պահից սկսած դարձավ պատգամի առաջնային տարրը: Ներշնչումը հստակ

ուսուցանում էր, որ երբ Հայտնության հրեշտակը իջներ, պիտի գար վերջին անձրևը:

«Վերջին անձրևը պետք է թափվի Աստծո ժողովրդի վրա: Մի գորավոր հրեշտակ պետք է իջնի երկնքից, և ամբողջ երկիրը պետք է լուսավորվի նրա փառքով»: Review and Herald, April 21, 1891.

Երբ Հուդայի ցեղի Առյուծը սկսեց բացել վերջին անձրևի ավելի լայն հասկացողությունը, Նա Իր ժողովրդին առաջնորդեց Հովելի գիրքը, որը վերջին անձրևի գլխավոր հղման կետերից մեկն է: Այդ ժամանակ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո շարժմանը միացած այդ մարդկանցից ոմանք որոշեցին, որ Հովելի գրքում հիշատակված այն միջատները, որոնք կործանում են Աստծո որթատունկը՝ ընդհուպ մինչև Կեսգիշերյան Աղաղակի արթնացումը, ներկայացնում էին իսլամը: Նրանք չէին կարող կամ չէին կամենում տեսնել, որ այդ միջատները ներկայացնում էին Հոմը:

Երեք վայերի վերաբերյալ մարգարեության եռակի կիրառությունը ճանաչելով՝ առաջացած հզոր լույսը նրանց այն պնդմանը հաղորդեց չարագործված տրամաբանական աջակցություն, թե միջատները ներկայացնում էին իսլամը: Ինչպես միշտ է լինում, երբ անձնական մեկնություն է ընդունվում, Սուրբ Գրքերի աղավաղում է տեղի ունենում՝ կեղծ նախադրույթը պահպանելու փորձով: Իրենց տեսակետը պաշտպանելու գործում նրանք ցույց տվեցին, որ չէին հասկանում տիպի և հակատիպի սկզբունքը:

Աստվածաբանական և աստվածաշնչյան ուսումնասիրություններում «տիպ» և «անտիտիպ» եզրերը գործածվում են՝ նկարագրելու երկու տարրերի միջև եղած փոխհարաբերությունը, երբ մեկը նախապատկերում կամ կանխավ ստվերագրում է մյուսը: Այս հասկացությունը հաճախ դասվում է «ստվեր» և «էություն» ավելի լայն կատեգորիաների ներքո:

Տիպը Հին Կտակարանում եղած որևէ իրադարձություն, անձ կամ հաստատություն է, որը նախապատկերում կամ նախանշում է Նոր Կտակարանում դրան համապատասխանող որևէ իրադարձություն, անձ կամ հաստատություն: Այն ծառայում է որպես խորհրդանշական նախակարապետ: Անտիտիպը տիպի կատարումն կամ իրագործումն է: Այն այն իրականությունն է, որը տիպով նախանշված էր: «Ստվերի» և «էության» գաղափարը զուգահեռ է տիպի և անտիտիպի հարաբերությանը: «Ստվերը» ներկայացնում է (տիպը), մինչդեռ «էությունը» ներկայացնում է (անտիտիպը):

Ուրեմն թող ոչ ոք ձեզ չդատի կերակուրի կամ խմիչքի համար, կամ տոնի, կամ նորալուսնի, կամ շաբաթների վերաբերյալ. որոնք գալիք բաների ստվերն են, բայց մարմինը՝ Քրիստոսին: Կողոսացիներին 2:16, 17.

Որովհետև օրենքը, ունենալով գալիք բարիքների ստվերը, և ոչ թե իրերի իսկական պատկերը, երբեք չի կարող այն գոհեցնել, որ նրանք շարունակ տարին տարի մատուցում էին, այնտեղ մոտեցողներին կատարյալ դարձնել: Եբրայեցիներին 10:1:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո Հովելի շուրջ ծագած հակասության մեջ, և պապական Հռոմի՝ չորս միջատներով խորհրդանշված լինելու ճշգրիտ նույնացման, որով ուրվագծվում է Լատոլիկական ադվենտիզմի առաջադիմական կործանումը, նրանք, ովքեր պնդում էին, թե միջատները Իսլամն էին, ոչ միայն չսրբագործված շեշտադրում էին դնում երեք վայերի եռակի կիրառության վրա, այլև մատնանշում էին նախատիպեր, որոնք ցույց էին տալիս Հռոմի հակատիպը, և պնդում էին, թե այդ նախատիպերն իրականում նույնացնում էին Իսլամը: Այդպես վարվելով՝ նրանք վկայություն տվեցին, որ կա՛մ իրականում չէին հասկանում նախատիպի և հակատիպի սկզբունքը, կա՛մ հավատում էին, որ նախատիպերը խեղաթյուրելը արժանի միջոց էր նպատակը արդարացնելու համար:

Հռոմի շուրջ ծավալվող ներկայիս վեճի մեջ դարձյալ առկա է ապացույց, որ նրանք, ովքեր կառչած են այն սխալ գաղափարին, թե Դանիել գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի «ավագակները» Միացյալ Նահանգներն են, ճիշտ չեն հասկանում ո՛չ մարգարեության եռակի կիրառությունը, ո՛չ էլ տիպի և հակատիպի սկզբունքը:

Երբ նրանք, ովքեր այն տեսակետն են պաշտպանում, թե «ավագակները» Միացյալ Նահանգներն են, ձգտում են հաստատել իրենց դիրքորոշումը, նրանք կիրառում են երեք Հռոմների եռակի կիրառության մի մեկնություն, որպեսզի ենթադրաբար ապացուցեն, թե ժամանակակից Հռոմը՝ Հռոմի երրորդ դրսևորումը, Միացյալ Նահանգներն են: Վստահելով, որ նրանք դիտավորյալ սուտ վկայություն չեն տալիս, և որ ընդամենը դրսևորում են մարգարեության եռակի կիրառության կանոնների կույր անտեղյակություն, նրանք օգտագործում են առաջին երկու Հռոմների մարգարեական մի առանձնահատկություն և պնդում են, թե Հռոմի պատմության այդ առանձնահատկությունը նույնականացնում է ժամանակակից Հռոմը:

Հեթանոսական Հռոմը Հռոմի վերաբերյալ երեք մարգարեական իրագործումներից առաջինն է: Դանիելի ութերորդ գլխում հեթանոսական Հռոմը արական սեռի փոքր եղջյուրն է: Երկրորդ գլխում հեթանոսական Հռոմը պետական կառավարման համակարգն է: Դանիել յոթերորդում հեթանոսական Հռոմը բաժանվում է տասնապատիկ թագավորության:

Հռոմի երկրորդ դրսևորումը պապական Հռոմն է, որը ութերորդ գլխում կանացի փոքր եղջյուրն է, և որը երկրորդ գլխում եկեղեցական իշխանությունն է, և որը յոթերորդ գլխում հայհոյություններ խոսող և երեք եղջյուր արմատախիլ անող եղջյուրն է: Հեթանոսական Հռոմը մեկ իշխանություն է, սակայն պապական Հռոմը երկակի իշխանություն է՝ ներկայացնելով պապական եկեղեցին՝ որպես տիրապետող հեթանոսական Հռոմի նախորդ քաղաքական կառուցվածքների պետական իշխանության վրա: 1798 թվականին պապական իշխանությունը ստացավ իր մահացու վերքը, սակայն այն չդադարեց լինել եկեղեցի, այլ միայն դադարեց լինել աստվածաշնչյան մարգարեության գազան, որովհետև այն քաղաքացիական իշխանությունը, որը նա նախկինում վերահսկում էր, վերացվեց:

Երկրորդ Հռոմը պապական Հռոմն է, և այն գործեց որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության մի գործություն (գազան) միայն այն ժամանակ, երբ ուներ պետության իշխանությունը վերահսկելու կարողություն՝ իր հայհոյական ծրագրերն իրականացնելու համար: Առաջին Հռոմը մեկակի գործություն էր, երկրորդ Հռոմը՝ երկակի գործություն, իսկ երրորդ Հռոմը՝ եռակի գործություն: Հռոմի երեք դրսևորումները ղեկավարվում են նույն սկզբունքներով, ինչ մարգարեության յուրաքանչյուր եռակի կիրառությունը: Մարգարեական իմաստով կան երեք վայեր, երեք Բաբելոններ, երեք Հռոմներ և երեք Եդիսներ: Տիպի և հակատիպի առումով՝ ցանկացած եռակի կիրառության առաջին երկու դրսևորումները տիպեր են, որոնք ներկայացնում են երրորդ կատարման սովերը, իսկ դա է մարգարեության եռակի կիրառության հակատիպն ու բովանդակային էությունը:

Հռոմի առնչությամբ առաջին երկու Հռոմների հատկանիշները վկայում են, որ թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմը իրենց իշխողին տվել են Pontifex Maximus տիտղոսը: Հետևաբար, ժամանակակից Հռոմի իշխողի տիտղոսը պիտի լիներ Pontifex Maximus, մի տիտղոս, որ երբեք չի վերագրվել Միացյալ Նահանգների որևէ նախագահին: Առաջին երկու Հռոմները պիտի հաղթահարեին երեք աշխարհագրական խոչընդոտ՝ իրենց պատմական որոշակի ժամանակաշրջանի գահի վրա իշխանությունը հաստատելու համար: Չկա որևէ ապացույց, որ Միացյալ Նահանգները մինչև 1798 թվականը հաղթահարել է երեք աշխարհագրական խոչընդոտ:

Առաջին երկու Հռոմները ունեին ժամանակի հատուկ մի շրջան, որը որոշված էր, թե երբ պիտի գերիշխանաբար տիրեին: Դանիել տասնմեկի քսանչորսերորդ խոսքում հեթանոսական Հռոմը ներկայացված է որպես տիրող մի «ժամանակ», այսինքն՝ երեք հարյուր վաթսու տարի, և այդպես էլ եղավ՝ մ.թ.ա. 31 թվականի Ակտիումի ճակատամարտից մինչև մ.թ. 330 թվականը: Բազմիցս պապական Հռոմը ներկայացված է որպես տիրող հազար երկու հարյուր վաթսու տարի՝ այն բանից հետո, երբ երեք եղջյուրները հեռացվեցին, այսինքն՝ 538-ից մինչև 1798 թվականը: Եսայիայի քսաներեքերորդ գլխում Միացյալ Նահանգները ներկայացված են որպես թագավորող յոթանասուն խորհրդանշական տարի՝ ինչպես մեկ թագավորի օրերը, սակայն այն երբեք չհեռացրեց երեք աշխարհագրական խոչընդոտներ՝ իր յոթանասուն խորհրդանշական տարիներով իշխելուց առաջ:

Ժամանակակից Հռոմը ներկայացված է որպես Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասունից քառասուներկու համարներում հարավի թագավորի, փառավոր երկրի և Եգիպտոսի երեք աշխարհագրական խոչընդոտները հաղթահարող, և երբ այդ երեք խոչընդոտները պարտվում են ու բերվում են Հռոմի ենթակայության տակ, այն ժամանակ դրանք կազմում են վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միությունը: Հովհաննեսը նույնպես հայտնում է մեզ, որ պապական գազանի մահացու վերքը բժշկվում է, և ապա նա իշխում է քառասուներկու խորհրդանշական ամիսներ:

Եվ ես տեսա, որ նրա գլուխներից մեկը կարծես մահու չափ խոցված էր. և նրա մահաբեր վերքը բժշկվեց. և ամբողջ աշխարհը զարմանքով գնաց գազանի հետևից: Եվ նրանք երկրպագեցին վիշապին, որ իշխանություն տվեց գազանին, և

երկրպագեցին զազանին՝ ասելով. «Ո՞վ է նման զազանին, և ո՞վ կարող է պատերազմել նրա դեմ»: Եվ նրան տրվեց բերան՝ մեծամեծ բաներ և հայհոյություններ խոսելու, և նրան իշխանություն տրվեց գործելու քառասուներկու ամիս: Հայտնություն 13:3–5.

Այն զազանը, որ իր մահացու վերքը բժշկվելուց հետո իշխում է խորհրդանշական քառասուներկու ամիս, հռոմեական իշխանությունն է:

Հայտնություն 13-ի մարգարեությունը հայտարարում է, որ գառանման եղջյուրներ ունեցող զազանով ներկայացված իշխանությունը պիտի ստիպի «երկրին և նրա վրա բնակվողներին» երկրպագել պապականությանը, որը այստեղ խորհրդանշված է «ընձառյուծի նման» զազանով:... Թե՛ Հին, թե՛ Նոր աշխարհում պապականությունը հարգանքի տուրք պիտի ստանա այն պատվի միջոցով, որ տրվելու է կիրակի հաստատությանը, որը հիմնված է բացառապես Հռոմեական եկեղեցու հեղինակության վրա»: Մեծ պայքար, 578:

Հեթանոսական՝ առաջին Հռոմը, գերագույն իշխանությամբ տիրեց երեք հարյուր վաթսուս տարի՝ ի կատարումն Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քսանչորսերորդ խոսքի, և դա արեց այն բանից հետո, երբ վերացրեց երեք աշխարհագրական արգելքներ՝ ի կատարումն Դանիել մարգարեի գրքի ութերորդ գլխի իններորդ խոսքի:

Պապական, այսինքն՝ երկրորդ Հռոմը, գերիշխանորեն իշխեց հազար երկու հարյուր վաթսուս տարի՝ Սուրբ Գրքի մի շարք հատվածների կատարմամբ, և այդ արեց այն բանից հետո, երբ վերացրեց երեք աշխարհագրական խոչընդոտներ՝ Դանիել յոթերորդ գլխի ութերորդ և քսաներորդ համարների կատարմամբ:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարում ժամանակակից Հռոմը հաղթահարում է հարավի թագավորին, ապա քառասունմեկերորդ համարում հաղթահարում է փառավոր երկիրը, և քառասուներկուերորդ համարում հաղթահարում է Եգիպտոսը: Ժամանակակից Հռոմը Դանիել տասնմեկերորդ գլխի հյուսիսի թագավորն է:

Հեթանոսական առաջին Հռոմը հալածող իշխանություն էր, և պապական երկրորդ Հռոմը հալածող իշխանություն էր, ուստի ժամանակակից Հռոմը կլինի հալածող իշխանություն:

Միացյալ Նահանգները կմասնակցի ժամանակակից Հռոմի կողմից իրագործվող երրորդ հալածանքին, սակայն սա Միացյալ Նահանգները չի նույնացնում որպես պապական իշխանություն, այլ պարզապես մատնանշում է վերջին օրերում Միացյալ Նահանգների և պապական իշխանության փոխհարաբերության մեկ բնորոշ գիծ:

Նրանք, ովքեր ցանկանում են պնդել, թե վերջին օրերում Միացյալ Նահանգները «քո ժողովրդի ավազակներն» են, երեք Հռոմների եռակի կիրառությունն են գործածում՝ Միացյալ Նահանգները սխալ նույնացնելու համար: Այն թերի մեթոդը, որ նրանք կիրառում են եռակի կիրառության համատեքստում, հիմնված է առաջին երկու

Հռոմների որևէ բնորոշ հատկանիշ նույնացնելու վրա և այն պնդման վրա, թե Հռոմի մարգարեական որևէ հատկանիշը, և ոչ թե ինքը՝ Հռոմը, երրորդ Հռոմն է:

Նրանք մատնանշում են Կոստանդիանոսի առաջին պատմական կիրակնօրյա օրենքը՝ մ.թ. 321 թվականին, ապա՝ պապական Հռոմի կիրակնօրյա օրենքը՝ մ.թ. 538 թվականին, որպեսզի պնդեն, թե Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը սահմանում է Միացյալ Նահանգները որպես ժամանակակից Հռոմ, և իրենց թերի կիրառությունը խառնում են նաև՝ Դանիելի կողմից ասված «ամայության պղծությունները» տեսնելիս փախչելու վերաբերյալ Հիսուսի նախազգուշացումն ասոցացնելով կիրակնօրյա օրենքի հետ: Այն «ամայության պղծությունը», որի մասին խոսեց Հիսուսը, մատնանշում է վերջին օրերում երկու կիրակնօրյա օրենք, սակայն դա բոլորովին այլ խորհրդաբանություն է, քանի որ այն փախչելու նախազգուշացում է, ոչ թե գազանի դրոշմից խուսափելու նախազգուշացում: Նրանց թերի գաղափարն անգամ չի անդրադարձնում այն փաստին, որ վերջին օրերում կան երկու հատուկ կիրակնօրյա օրենքներ:

Ուրեմն, երբ տեսնեք ավերակության պղծությունը, որի մասին ասվել է Դանիել մարգարեի միջոցով, կանգնած սուրբ վայրում, (ով կարդում է, թող հասկանա), այն ժամանակ ովքեր Հրեաստանում են, թող փախչեն լեռները. ով տանիքի վրա է, թող ցած չիջնի՝ իր տնից որևէ բան վերցնելու համար. և ով արտում է, թող հետ չվերադառնա՝ իր հանդերձները վերցնելու համար: Բայց վա՛յ այն հոիներին և կերակրողներին այն օրերում: Աղոթեցե՛ք, որ ձեր փախուստը չլինի ձմռանը և ոչ էլ շաբաթ օրը: Մատթեոս 24:15–20.

«Ավերիչ պղծությունը, որի մասին ասել է Դանիել մարգարեն», այն նշանն էր, որ Հիսուսն Իր ժողովրդին տվեց՝ ցույց տալու, թե երբ պիտի փախչեն Երուսաղեմի վրա գալիք կործանումից, երբ հեթանոսական Հռոմը պաշարեց և ապա կործանեց սրբարանը և քաղաքը մ.թ. 66-ից մինչև մ.թ. 70 թվականները:

«Հիսուսը լսող աշակերտներին հայտարարեց այն դատաստանները, որոնք պետք է իջնեին հավատուրաց Իսրայելի վրա, և հատկապես այն հատուցողական վրեժխնդրությունը, որ պիտի գար նրանց վրա Մեսիայի մերժման և խաչելության համար: Անշփոթելի նշաններ պիտի նախորդեին այդ սոսկալի գազաթնակետին: Սպասված սարսափելի ժամը պիտի գար հանկարծակի և արագորեն: Եվ Փրկիչը զգուշացրեց Իր հետևորդներին. «Արդ, երբ տեսնեք Դանիել մարգարեի ասած աւերման պղծութիւնը կանգնած սուրբ տեղում,— ով որ կարդում է, թող հասկանա,— այն ժամանակ նրանք, որ Հրեաստանում լինեն, թող փախչեն լեռները»: Մատթեոս 24:15, 16; Ղուկաս 21:20, 21: Երբ հռոմեացիների կռապաշտական դրոշները կանգնեցվեին սուրբ վայրում, որը տարածվում էր քաղաքի պարիսպներից դուրս մի քանի ստադիոն, այդ ժամանակ Քրիստոսի հետևորդները պետք է իրենց ապահովությունը գտնեին փախուստի մեջ: Երբ զգուշացնող նշանը երևար, նրանք, ովքեր պիտի փրկվեին, չպետք է որևէ հապաղում անեին....»

«Երուսաղեմի կործանման ժամանակ ոչ մի քրիստոնյա չկործանվեց: Քրիստոսը նախագգուշացում էր տվել Իր աշակերտներին, և Նրա խոսքերին հավատացող բոլորն աչալուրջ սպասում էին խոստացված նշանին: ... Առանց հապաղելու նրանք փախան ապահով վայր՝ Պելլա քաղաքը, Պերեայի երկրում, Հորդանանից այն կողմ»:
The Great Controversy, 25, 30.

Մինչ 538 թվականը մոտենում էր, այդ դարաշրջանի քրիստոնյաները գիտակցեցին, որ եկեղեցին ապականվել էր հեթանոսության կրոնի հետ փոխգիշման պատճառով, և, հիմնվելով Քրիստոսի նախագգուշացման վրա, ինչպես նաև 2 Թեսաղոնիկեցիներ երկրորդ գլխում Պողոս առաքյալի վկայությամբ տրված լույսի համաձայն, նրանք փախան տասներկու հարյուր վաթսուն տարիների մարգարեական անապատը:

«Բայց մինչև Քրիստոսի գալուստը կրոնական աշխարհում պետք է տեղի ունենային մարգարեության մեջ կանխագուշակված կարևոր զարգացումներ: Առաքյալը հայտարարեց. «Շուտով մի՛ սասանվեք մտքով և մի՛ խռովվեք ո՛չ հոգով, ո՛չ խոսքով, ո՛չ էլ իբր մեզնից եղած նամակով, թե Քրիստոսի օրը հասել է: Թող ոչ ոք ձեզ ոչ մի կերպ չխաբի, որովհետև այն օրը չի գա, եթե նախ չգա ուրացությունը, և չհայտնվի մեղքի մարդը՝ կորստյան որդին, որ հակառակվում և բարձրացնում է իրեն վեր ամեն այն բանի, որ Աստված է կոչվում կամ պաշտվում, այնպես որ նա, որպես Աստված, նստում է Աստծո տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքն Աստված է»:

«Պողոսի խոսքերը չպետք է սխալ մեկնաբանվեն: Չպետք է ուսուցանվեր, թե նա, հատուկ հայտնությամբ, թեսաղոնիկեցիներին նախագգուշացրել էր Քրիստոսի անմիջական գալստյան մասին: Այդպիսի դիրքորոշումը կհարուցեր հավատի շփոթություն, որովհետև հիասթափությունը հաճախ տանում է դեպի անհավատություն: Ուստի առաքյալը եղբայրներին զգուշացրեց, որ իր անունից եկող այդպիսի ոչ մի պատգամ չընդունեն, և ապա շեշտեց այն փաստը, որ մարգարե Դանիելի կողմից այնքան հստակ նկարագրված պապական իշխանությունը դեռ պետք է բարձրանար և պատերազմ մղեր Աստծո ժողովրդի դեմ: Քանի դեռ այս իշխանությունը չկատարեր իր մահաբեր և հայհոյական գործը, իգուր կլիներ, որ եկեղեցին սպասեր իրենց Տիրոջ գալստյանը: «Չե՞ք հիշում,— հարցրեց Պողոսը,— որ երբ դեռ ձեզ հետ էի, այս բաներն ասում էի ձեզ»:

«Սոսկալի էին այն փորձությունները, որոնք պիտի պատուհասեին ճշմարիտ եկեղեցուն: Դեռևս այն ժամանակ, երբ առաքյալը գրում էր, «անօրենության խորհուրդը» արդեն սկսել էր գործել: Այն զարգացումները, որոնք ապագայում պիտի տեղի ունենային, պիտի լինեին «Սատանայի ներգործության համեմատ՝ ամեն գործությամբ, նշաններով և սուտ հրաշքներով, և անիրավության ամեն խաբեությամբ նրանց մեջ, որ կորչում են»:

«Հատկապես հանդիսավոր է առաքյալի այն հայտարարությունը նրանց վերաբերյալ, ովքեր կիրաժարվեն ընդունելու «ճշմարտության սերը»: «Այս պատճառով,— հայտարարեց նա բոլոր նրանց մասին, ովքեր միտումնավոր մերժելու էին ճշմարտության պատգամները,— Աստված նրանց վրա պիտի ուղարկի մոլորության գորեղ ազդեցություն, որպեսզի հավատան ստին, որպեսզի դատապարտվեն բոլոր նրանք, որ չհավատացին ճշմարտությանը, այլ հաճույք

գտան անհրաժեշտության մեջ»: Մարդիկ չեն կարող անպատիժ մերժել այն նախազգուշացումները, որ Աստված Իր ողորմությամբ ուղարկում է նրանց: Նրանցից, ովքեր շարունակում են երես թեքել այս նախազգուշացումներից, Աստված հետ է վերցնում Իր Հոգին՝ նրանց թողնելով այն խաբեություններին, որոնք նրանք սիրում են»: Գործք Առաքելոց, 265, 266.

Հեթանոսության և եկեղեցու միջև տեղի ունեցած փոխզիջումը այն նախազգուշացնող նշանն էր, որ առաջնորդեց այդ ժամանակաշրջանի քրիստոնյաներին բաժանվելու պապական Հռոմից, սակայն հարկ է նկատել, որ այն լույսը, որ Պողոսը ավելացրեց Հիսուսի փախչելու վերաբերյալ նախազգուշացմանը, նույն այն հատվածն է, որի միջոցով Ուիլյամ Միլլերը հասկացավ, որ Դանիելի գրքի «ամենօրյան» ներկայացնում էր հեթանոսական Հռոմը: Հեթանոսական Հռոմի՝ զսպող դեր կատարելու, իսկ ապա նահանջելու, որպեսզի պապական Հռոմը բարձրանա գահին, մարգարեական փոխհարաբերությունը մի ճշմարտություն էր, որ պետք է հասկացվեր, որովհետև այդ մարգարեական փոխհարաբերությունը չճանաչելու հետևանքն այն էր, որ ուժգին մոլորություն էր գալու նրանց վրա, ովքեր չէին սիրում այդ ճշմարտությունը: Քույր Ուայթը անդրադառնում է նույն պատմությանը.

«Անհուսալիության հասցնող պայքար էր պահանջվում, որպեսզի նրանք, ովքեր ուզում էին հավատարիմ մնալ, ամուր կանգնեին այն խաբեությունների և պղծությունների դեմ, որոնք քահանայական հանդերձներով քողարկված ներմուծվել էին եկեղեցու մեջ: Աստվածաշունչը չէր ընդունվում որպես հավատի չափանիշ: Կրոնական ազատության վարդապետությունը կոչվում էր հերետիկոսություն, և նրա պաշտպանները ատվում ու հալածվում էին:»

«Երկարատև և դաժան պայքարից հետո հավատարիմ սակավաթիվները որոշեցին խզել ամեն մի միություն հավատարաց եկեղեցու հետ, եթե նա դեռևս հրաժարվեր ազատվել կեղծիքից և կռապաշտությունից: Նրանք տեսան, որ բաժանումը բացարձակ անհրաժեշտություն էր, եթե ուզում էին հնազանդվել Աստծո խոսքին: Նրանք չէին համարձակվում հանդուրժել այնպիսի մոլորություններ, որոնք կործանարար էին իրենց իսկ հոգիների համար, և այնպիսի օրինակ տալ, որը վտանգի կենթարկեր իրենց երեխաների և երեխաների երեխաների հավատը: Խաղաղությունն ու միասնությունն ապահովելու համար նրանք պատրաստ էին անել ամեն զիջում, որ համատեղելի էր Աստծուն հավատարիմ մնալու հետ, բայց նրանք զգում էին, որ նույնիսկ խաղաղությունը չափազանց թանկ կգնվի, եթե ձեռք բերվի սկզբունքի զոհաբերման գնով: Եթե միասնությունը կարելի էր ապահովել միայն ճշմարտության և արդարության փոխզիջմամբ, ապա թող լինի տարբերություն, և նույնիսկ պատերազմ»: The Great Controversy, 45, 46.

Վերջին օրերում Միացյալ Նահանգների և պապության միջև մարգարեական փոխհարաբերությունը նախատիպվել և ընդգծվել է Պողոսի կողմից՝ 538 թ. -ին նախորդող ժամանակաշրջանում հեթանոսական և պապական Հռոմի միջև եղած փոխհարաբերության նույնացմամբ: Հռոմի եռակի կիրառության մեջ հեթանոսական Հռոմը կատարեց Հիսուսի խոսքերը, որոնք ամայության պղծությունը ճանաչում էին որպես փախչելու նշան, և պապական Հռոմը նույնպես կատարեց Հիսուսի խոսքերը:

Քույր Ուայթը մատնանշում է Քրիստոսի խոսքերի ևս մեկ կատարում:

«Այժմ Աստծու ժողովրդի համար ժամանակը չէ իր սրտի կապերը աշխարհին կապելու կամ իր գանձը աշխարհում դիզելու: Հեռու չէ այն ժամանակը, երբ մենք, ինչպես առաջին աշակերտները, հարկադրված պիտի լինենք ապաստան որոնել ամայի և մեկուսացած վայրերում: Ինչպես Երուսաղեմի պաշարումը հռոմեական զորքերի կողմից փախուստի ազդանշան եղավ Հրեաստանի քրիստոնյաների համար, այնպես էլ մեր ազգի կողմից իշխանության յուրացումը՝ պապական շաբաթը պարտադրող հրամանագրով, մեզ համար նախազգուշացում պիտի լինի: Այն ժամանակ կլինի մեծ քաղաքները թողնելու ժամանակը՝ նախապատրաստվելով փոքր քաղաքներն էլ թողնելու՝ հեռավոր բնակավայրերի համար՝ մեկուսացած տեղերում, լեռների մեջ»: Վկայություններ, հ. 5, էջ 464:

Քրիստոսի ժամանակաշրջանի քրիստոնյաների համար այդ նախազգուշացումը ցույց էր տալիս, թե երբ պետք է փախչեին Երուսաղեմից: Հինգերորդ և վեցերորդ դարերում այդ նախազգուշացումը քրիստոնյաներին առաջնորդեց փախչելու անապատ:

Եվ կինը փախավ անապատը, ուր Աստծուց նրա համար տեղ էր պատրաստված, որպեսզի այնտեղ նրան կերակրեն հազար երկու հարյուր վաթսուն օրներ: ... Եվ կնոջը տրվեցին մեծ արծվի երկու թևեր, որպեսզի նա թռչի անապատը, իր տեղը, որտեղ նա սնվում է ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ՝ օձի երեսից: Եվ օձը իր բերանից կնոջ հետևից ջուր արձակեց գետի պես, որպեսզի նրան հեղեղով տանի: Եվ երկիրը օգնեց կնոջը, և երկիրը բացեց իր բերանը և կլանեց այն հեղեղը, որ վիշապը արձակել էր իր բերանից: Եվ վիշապը բարկացավ կնոջ վրա և գնաց պատերազմելու նրա սերնդի մնացորդի դեմ, որոնք պահում են Աստծու պատվիրանները և ունեն Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը: Հայտնություն 12:6, 15-17:

Հիսուս միշտ որևէ բանի վախճանը ներկայացնում է այդ բանի սկզբով, որովհետև Ինքն է Ալֆան և Օմեգան: Պապական Հռոմի պատմության մեջ ամայացման պղծության վերաբերյալ նախազգուշացումը ճանաչվեց այն ժամանակ, երբ պապական իշխանությունը ճանաչվեց որպես կանգնած սուրբ տեղում:

Զգուշացումը արձանագրված է Մատթեոսի, Մարկոսի և Ղուկասի կողմից, և յուրաքանչյուր հիշատակության մեջ կա բառերի մի փոքր տարբերություն: Մատթեոսն ասում է. «Ուրեմն երբ տեսնեք պղծության զազրելիքը, որի մասին խոսեց Դանիել մարգարեն, կանգնած սուրբ տեղում», իսկ Մարկոսն ասում է. «Երբ տեսնեք պղծության զազրելիքը, որի մասին խոսեց Դանիել մարգարեն, կանգնած այնտեղ, ուր չպետք է լինի»: Ղուկասն ասում է. «Երբ տեսնեք Երուսաղեմը զորքերով շրջապատված, այնժամ իմացեք, որ նրա ամայությունը մոտ է: Այն ժամանակ Հրեաստանում եղողները թող փախչեն լեռները»:

Բոլոր երեք վկայությունները կիրառվում են միասին: Ավելի մասնավոր կիրառության մեջ Ղուկասի հիշատակումն այն մասին, որ Երուսաղեմը բանակներով շրջապատված է, ցույց է տալիս այն նախազգուշացումը, ըստ որի՝ երբ հեթանոսական Հռոմը մ.թ. 66 թվականին սկսեց իր պաշարումը Երուսաղեմի դեմ, այն քրիստոնյաները, որոնք դեռևս

Երուսաղեմում էին, պետք է անմիջապես փախչեին: Մատթեոսի հիշատակումը «սուրբ տեղի» մասին համապատասխանում է Պողոսի այն նույնականացմանը, որտեղ «մեղքի մարդը», որ «նստում է Աստծու տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքն Աստված է», այսպիսով ներկայացնում է «ամայության պղծություն» պապական իրականացումը: Մարկոսը նույնացնում է ամայության պղծությունը՝ կանգնած այնտեղ, որտեղ չպետք է լինի, և դա համապատասխանում է վերջին օրերում ադվենտական շարժմանը տրված փախչելու նախազգուշացմանը: Նախազգուշացումներից երկուսը կապված են այն պատվերի հետ, որ ով կարդում է նախազգուշացումը, պետք է հասկանա, և դրանք բոլորը վերաբերում են մի նշանի, որը պետք է այդ ժամանակաշրջանի քրիստոնյաներին տեղեկացներ, որ պետք է փախչեն:

Եռակի կիրառության մի կեղծ կիրառում, որը խեղաթյուրված կերպով ներկայացվում է նրանց կողմից, ովքեր պնդում են, թե «քո ժողովրդի ավագակները» Միացյալ Նահանգներն են, նույնացնում է, որ երբ «ամայացման պղծությունը» կատարվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, այն կիրակնօրյա օրենքը, որն այն ժամանակ պարտադրվում է, նույնացնում է Միացյալ Նահանգները որպես Ժամանակակից Հռոմ, որովհետև թե՛ հեթանոսական, թե՛ պապական Հռոմը նախկինում երկուսն էլ պարտադրել էին կիրակնօրյա օրենք:

Այդ թերի կիրառման խնդիրը այն է, որ հեթանոսական Հռոմի կիրակնօրյա օրենքը տեղի ունեցավ մ.թ. 321 թվականին, մինչդեռ հեթանոսական Հռոմի կողմից «ամայացման պղծության» իրականացումը կատարվեց մ.թ. 66 թվականին՝ մ.թ. 321 թվականի կիրակնօրյա օրենքից 255 տարի առաջ: Նույնպես, այն փոխզիջումը, որ ծնեց «մեղքի մարդուն», արդեն տեղի էր ունենում Պողոսի ժամանակ, որն ասում էր. «անօրենության խորհուրդը արդեն իսկ գործում է», մինչդեռ պապական կիրակնօրյա օրենքը եկավ ավելի քան չորս դար անց: Մարգարեության եռակի կիրառության մեջ առաջին երկու վկաները հաստատում են վերջին օրերի երրորդ կատարման հատկանիշները: Վերջին օրերում «ամայացման պղծությունը», երկու պատմական վկաների և Քրիստոսի խոսքերի երեք աստվածաշնչյան արձանագրությունների հիման վրա, ներկայացնում է փախչելու նախազգուշացում, ոչ թե կիրակնօրյա օրենքի պարտադրանք:

Հաջորդ հոդվածում մենք մանրամասն կվերլուծենք, թե ինչու այդ կիրառությունը թերի է մարգարեության եռակի կիրառության հետ առնչվող հաստատված կանոնների համատեքստում, և թե ինչու Քրիստոսի տված նախազգուշացման համատեքստում կիրակնօրյա օրենքի նույնականացումը մարգարեական պատմության խեղաթյուրում է:

«Հեթանոսության և քրիստոնեության միջև այս փոխզիջումը հանգեցրեց մարգարեության մեջ կանխասված «մեղքի մարդու» ձևավորմանը, որը ներկայացված է որպես Աստծուն հակադրվող և իրեն Աստծուց վեր բարձրացնող: Կեղծ կրոնի այդ հսկայական համակարգը սատանայի գործության գլուխգործոցն է՝ նրա ջանքերի հուշարձանը՝ իրեն գահի վրա նստեցնելու և երկիրը իր կամքի համաձայն իշխելու համար»: The Great Controversy, 50.